

ALS IK ER NIET MEER BEN
(After I'm gone)

Eenakter

door

FRANK VICKERY

vertaling

Han Steemers

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
(Grimas Theatergrime verkoop)
Tel: 072 - 5 11 24 07
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl
Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **ALS IK ER NIET MEER BEN – AFTER I'M GONE** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **FRANK VICKERY** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **4** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten
van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN:

Ma

Matti - haar dochter. 37 jaar.

Edith - vriendin en buurvrouw.

Pa - vader van Selwyn. (Selwyn is de vriend en later echtgenoot van Matti)

DECOR:

Het stuk speelt zich af in de huiskamer van een heel gewoon huis in de provincie. Midden achter brede doorgang naar de hal waar een grote staande klok te zien is. Rechts achter eettafel met drie stoelen. Links achter dressoir en daarvoor bank of divan met bijzettafeltje. Verder nog twee fauteuils. Na het tweede tafereel zijn de meubels een beetje anders gerangschikt: b.v. de eettafel kan midden in de kamer staan en de bank rechtsachter.

EERSTE TAFEREEL

Een gewone middag. Behalve de achteruitgang is er rechts voor een deur naar de keuken. Op het dressoir staan wat familiefoto's en op de bijzettafel staan wat flesjes met pillen, een kop thee en afzonderlijke theelepels, en een kleine handspiegel.

Ma zit op de bank te breien. Ze laat een steek vallen en moppert wat en gooit dan het breiwerk van zich af naar het voeteneinde van de bank. Neemt de kop thee en neemt een slokje.

Ma (*roept*): Matti? Matti? Er zit geen suiker in mijn... Matti? Ze kan me best horen. Ik weet zeker dat ze me hoort. Ze wil me alleen geen aandacht geven. (*roept weer*) Matti? Matti? Ze weet toch dat ik het niet kan drinken zonder... Matti? (*begint te hoesten*) Kijk nou eens wat ze gedaan heeft. (*hoest weer*) Ze heeft me een hoestbui bezorgd. (*hoest weer. Matti op uit keuken*)

Matti: Wat is er? (*ma hoest*) Drink dan wat, verdorie. (*pakt theekop*) Kijk nou: je hebt je thee laten staan.

Ma: Kon ik niet drinken. Je hebt er geen suiker in gedaan.

Matti: Natuurlijk heb ik er wel suiker in gedaan. Ik denk dat je niet geroerd hebt.

Ma: Nou, d'r is geen lepeltje. Je hebt geen lepeltje meegebracht.

Matti: Jawel, d'r is hier ergens een lepeltje. (*vindt het op tafeltje*) Kijk maar. (*roert de thee*) De suiker zit als een klontje op de bodem.

Ma: Nou, ik kon geen lepeltje vinden. Wat wil je nou? Dat ik hem met mijn vinger roer?

Matti: Ik ken je: je hebt niet eens gezocht.

Ma: Heb je me niet horen roepen?

Matti (*haalt een stofdoek uit de zak van haar vest en begint de foto's op het dressoir te stoffen*): Natuurlijk heb ik je wel horen roepen. Ik denk dat de hele straat je wel heeft horen roepen. Ik was aan de afwas. Dan kan ik niet meteen komen, dat weet je. Maar waar had je me eigenlijk voor nodig?

Ma: Om je te vertellen dat er geen suiker in mijn thee zat, meisje.

Matti: Anders niks?

Ma (*na korte stilte*): Wie is er bij je in de keuken?

Matti (*houdt op met afstoffen*): Niemand.

Ma: Ik hoorde stemmen.

Matti (*beetje in paniek*): Ik was aan het zingen.

Ma: Sopraan en Bas? Ik hoorde daar een mannenstem behalve die van jou.

Matti (*aarzelt*): Nee, dat denk ik toch niet.

Ma: Dat is hij weer, hè ?

Matti: Hij?

Ma: Ja, hij. Selwyn Morgan. Ik heb het je gezegd, Matti, ik wil niet dat je vrijt met een begrafenisondernemer. Ik wil niet dat hij hier in huis komt, vooral niet na wat hij met je vader heeft gedaan, God hebbe zijn ziel.

Matti: Dat was een ongelukje.

Ma: Ongelukje? Dat was geen ongelukje; straalbezopen wassie. Als ik me niet bedacht had en nog een laatste keer was gaan kijken naar je vader voordat ze de kist dichtschroefden, zouden ze hem ondersteboven begraven hebben met een kussen onder zijn voeten, en ik weet ook niet wat er met zijn gebit gebeurd is, maar het zat niet in zijn mond, dat weet ik wel. Ik moet er niet aan denken waar hij dat gestopt heeft.

Matti: Dat heeft tante Olwen meegenomen als aandenken, weet je dat niet meer?

Ma: Nee, dat weet ik niet meer. En ik meen wat ik zeg, denk erom Matti, hij komt hier niet in huis, en als ik ga... (*Mattie mimet ma's laatste woorden mee*) ...dan wil ik dat Arthur Davies me begraaft; dat is mijn wens. Niemand anders, Arthur Davies.

Matti: Oh, ik snap niet waarom je zo'n drukte maakt. Je weet dat Selwyn de beste is.

Ma: Dat kan wel zijn, maar mij begraaft hij niet. Ik vertik het nog liever om dood te gaan.

Matti: Nou, als je me met Selwyn laat trouwen begraaft hij je voor niks, zegt hij.

Ma: Als ik ga, wil ik zeker weten dat ik dood ben. Selwyn is in staat me te begraven terwijl ik boven mijn middagdutje doe. En dan iets anders: trouwen? Wie heeft het over trouwen? Hij heeft jou toch niet gevraagd, wel? Nou, heeft-ie? Heeft-ie dat?

Matti: Ja.

Ma: En wat heb jij gezegd?

Matti: Dat ik erover zou denken.

Ma: En heb je erover gedacht?

Matti: Ja.

Ma: En wat heeft dat koppetje van jou besloten?

Matti: Nou, ik wil met hem trouwen, Ma.

Ma: Tegen mijn wil? Zou jij met hem trouwen zonder mijn goedkeuring?

Matti (*is naast ma op de bank gaan zitten*): Oh, maar Ma. Ik bekijk het zo. Ik ben al zeven en dertig. Als ik niet met Selwyn trouw zou het best kunnen dat niemand me meer vraagt.

Ma: Zeven en dertig, en jij denkt dat dat oud is. Luister nou eens Matti, Tante Dilys was vijftig toen ze trouwde, en Ome Edwin was vijf en vijftig.

Matti: Ja, en ze hebben geen van beiden de zestig gehaald.

Ma: En geen brutale mond van jou. Dat heb ik nooit gepikt en daar begin ik nu ook niet aan. En geen gepraat meer over trouwen.

Matti: Maar Ma, ik wil een thuis voor mezelf.

Ma: Oh ja? Werkelijk? Is dit huis niet goed genoeg meer voor jou?

Matti: Tuurlijk wel, maar het is jouw huis, niet mijn huis.

Ma: Het is net zo goed jouw huis.

Matti: Oh ja?

Ma: Ja.

Matti (*staat op en stapt weg*): Oh, dus als ik trouw met Selwyn kan hij hier komen wonen en alles?

Ma: Nee.

Matti: Maar als het net zo goed mijn huis is als van jou...

Ma: Ik heb me bedacht. Het wordt jouw huis pas als ik er niet meer ben. Nee, vergeet maar dat ik dat gezegd heb. Ik wil hem geen extra reden geven om me van kant te maken.

Matti: Oh, maar Ma, ik wil niet wachten tot jou iets overkomt. Je kunt wel zeventig worden.

Ma: Ik ben al zeventig.

Matti: Luister nou. Ik snap niet waarom je al die drukte maakt. Als ik met Selwyn trouw..

Ma: Als jij met Selwyn trouwt zet je hier geen voet meer in huis.

Matti: En wie zal er dan voor jou zorgen? (*hier had ma niet aan gedacht. Ze zwijgt even, spreekt dan tegen Matti op veel zachtere toon, bijna met begrip in haar stem*)

Ma: Kom nou eens hier zitten, Matti. Kom eens naast je moeder zitten. (*Matti gaat op bank zitten*) Nou, kijk eens Matti. Het is niet dat ik niet zou willen dat je trouwt. Nee, ik zou het heerlijk vinden als jij je vestigde met een aardige jonge man voordat ik mijn laatste adem uitblaas, maar... nou, je wilt toch niet trouwen met een ouwe begrafenisondernemer, wel?

Matti: Jawel.

Ma: Nou, dat doe je niet, niet zolang ik er wat tegen kan doen.

Matti: Maar je kunt er niks tegen doen, wel?

Ma (*bijna in tranen*): Jij bent in staat met hem te trouwen en mij hier helemaal alleen achter te laten met niemand om tegen te praten of een kop thee mee te drinken. Ik zou dood kunnen gaan en dagenlang zou niemand me vinden.

Matti: Maar ik zou iedere dag op bezoek komen als je het goed zou vinden.

Ma: Nou, ik zou het niet goed vinden. En sta nou maar op, je zit op mijn been.

Matti (*staat op en gaat naar dressoir*): Maar Ma, ik heb hem beloofd dat ik hem vanavond mijn antwoord zou geven.

Ma: Wanneer heeft hij zijn aanzoek gedaan?

Matti: Vanmorgen.

Ma: Moest je lang over nadenken, hè? Oh Matti, ik had nooit gedacht dat jij er zo een zou worden.

Matti: Wat voor een?

Ma: Zo een die de eerste man die belangstelling toont om de nek zou vliegen. Met dat snoetje van jou kun je je permitteren wat kieskeuriger te zijn.

Matti: Ma, ik ben hem niet om de nek gevlogen. We hebben al negen jaar verkering.

Ma: Nou ja, ik had altijd gedacht dat jij met een net iemand zou trouwen: met een dokter of een tandarts of zo.

Matti: Ik snap niet wat je tegen begrafenisondernemers hebt. Die moeten er ook zijn, hoor.

Ma: Weet ik wel. Maar daar trouw je toch niet mee. Ik weet zeker dat ik het niet zou kunnen. Hij zou mij aanraken en ik zou me afvragen wie hij net had opgebaard. Oe toch. (*vanuit de keuken "Joehoe" van Edith*) Daar heb je Edie. Vraag haar maar of ze binnenkomt. (*ma gaat gemakkelijk languit op bank liggen*)

Matti (*is naar keuken gegaan*): Hallo Edie.

Edith (*achter*): Hallo Matti.

Matti (*achter*): Ze is binnen.

Edith (*achter*): Dan ga ik maar regelrecht naar binnen. (*Edith op, loopt recht naar ma en schudt aan haar schouder*) Oh, bent U wakker, ik dacht dat U sliep.

Ma (*met zwak stemmetje*): Kom even zitten, kindje, kom even zitten.

Edith (*gaat in fauteuil zitten*): Hoe voelt U zich?

Ma: Vreselijk, kindje, vreselijk. Ik ben net uit een coma ontwaakt.

Edith: Je ziet er ook niet best uit.

Ma (*beetje geschrokken*): Hoezo, wat is er dan aan de hand?

Edith: Je ogen. Ze liggen zo diep in je gezicht.

Ma (*pakt handspiegel van tafel*): Ja, waarachtig. (*kijkt omhoog*)
Waarom haast U zich niet om me hier weg te halen?

Edith: Hé zeg, toe nou. Nog meer van die praat en ik haal de dokter.

Ma: Nou, dan kan hij Matti meteen onderzoeken.

Edith: Wat is er dan met Matti aan de hand?

Ma: Haar hoofd. Vol onzinnige ideeën over trouwen.

Edith (*staat op en gaat op bank zitten*): Heeft Selwyn haar dan gevraagd?

Ma: Ja, vanmorgen. Die meid geeft me meer zorgen dan ze waard is.

Edith: Jammer dat ze geen gewone jongen kon vinden.

Ma: Ze luistert niet meer naar goeie raad. Ze doet haar eigen zin en niks kan haar tegenhouden.

Edith: Ze is altijd nogal eigenwijs geweest.

Ma: Oh Edie, ik wil niet dat ze met hem trouwt, maar ik durf haar niet tegen te houden. Ik ben bang dat ze iets doms doet. Je weet wel wat ik bedoel, niet? En het laatste dat ik wil is dat ze ons in moeilijkheden brengt.

Edith: Op zulke momenten ben ik blij dat ik zeven jongens heb gehad.

Ma (*huilt*): Ik snap niet hoe ze mij dit aan kan doen, mijn eigen meisje.

Edith: Niet huilen, meid, het komt wel op zijn pootjes terecht.

Ma: Ze lijkt wel helemaal geen trots te hebben. Ze heeft vergeten wat hij haar vader heeft aangedaan; als hij nog leefde zou ze dit niet lappen. Hij zou haar achter slot en grendel gehouden hebben. Maar naar mij luistert ze niet, heeft ze ook nooit. Als ik me zou omdraaien en zeggen: ga je gang, trouw maar met hem, zou ze waarschijnlijk de moeite niet nemen. (*pauze. Het dringt langzaam tot hen door dat dit waarschijnlijk precies is hoe ze het moeten aanpakken. Zij kijken elkaar aan*)

Edith: Nou, het is te proberen, niet?

Ma: Zou best kunnen lukken.

Edith: Tuurlijk lukt het. Jij weet hoe ze is. Zeg haar dat ze **dit** moet doen en ze doet wat anders.

Ma: Ik weet niet wat ik doen moet.

Edith: Ik zou het wel weten.

Ma: Zal ik het gokken?

Edith: Nou, het is het enige dat je doen kunt, niet? En je hebt niets te verliezen.

Ma: Ik maak me geen zorgen om wat ik zou kunnen verliezen, maar om wat ik zou kunnen winnen.

Edith: Selwyn?

Ma: Ja.

Edith: Zou je een hond nog niet gunnen.

Ma: In ieder dorp vind je er een, maar alleen mijn dochter wil ermee trouwen.

Edith: Konden we er maar iets aan doen.

Ma: Het is niet eerlijk dat een jong meisje zichzelf verbindt met zo iemand.

Edith: Ja, maar als ze nou verliefd zijn...

Ma: Ik wil alleen maar dat ze even tot zichzelf komt en nadenkt waar ze aan begint. Verliefd? Wie praat er over verliefd? Matti is niet verliefd op hem.

Edith: Oh?

Ma: Nee, dat denkt ze misschien wel, maar dat is ze niet. En dat wordt ze ook niet want daar geeft hij haar geen kans voor. Hoe dan ook, Matti is veel te jong om te weten wat liefde is.

Edith: Nou, dat weet ik nog zo niet. Ik was acht en twintig toen ik verliefd werd.

Ma: Ja, maar dan, jij was altijd rijp voor je leeftijd, niet? Ik weet nog op school. Jij was de eerste in de klas die haar onder je armen had.

Edith: Nu ik erover denk: je hebt gelijk. Bij ons in de familie waren ze allemaal zo. *(Mattie op uit keuken)*

Matti: Ben je klaar met dat kopje? Ik wou graag afruimen.

Ma *(wijst)*: Ja, daar staat het. *(Matti neemt kopje)* Wacht even Matti, ik wil even met je praten.

Matti: Oh, goed.

Ma geeft Edith zachtjes een schop. Edith kijkt haar aan en glimlacht. Ma schopt weer, nu harder. Als Edith haar aankijkt maakt Ma gebaar van "wegwezen". Eindelijk snapt Edith het.

Edith: Oh, oké. *(staat op en neemt kopje over van Matti)* Geef maar, dan ruim ik wel af. Praat jij maar even met je moeder. *(Edith af. Matti zit beetje schaapachtig op stoel)*

Ma: Je hoeft zo niet te kijken, meisje, ik bijt niet hoor. Ik heb me bedacht.

Matti: Waarover?

Ma: Over jou en Selwyn.

Matti: Bedoel dat ik met hem mag trouwen?

Ma: Als je jezelf in het ongeluk wil storten, ja.

Matti: Oh, maar ik stort mezelf nergens in, Ma.

Ma: Dat denk je maar, maar zo zit het. Ik zal je niet meer in de weg staan. Alleen kom hier niet uithuilen als hij je dingen wil laten doen die jij niet wil.

Matti *(staat op en gaat naast ma zitten)*: Wat bedoel je, Ma?

Ma: Je weet toch over het huwelijk, Matti? Je weet toch wat hij van je zal verwachten?

Matti: Oh ja, en dat lijkt me heerlijk, dat weet ik zeker: thee voor hem zetten, zijn shirts wassen, zijn sokken stoppen. Oh, ik zal het verrukkelijk vinden, dat weet ik zeker.

Ma (*na korte stilte*): Dat is nou niet precies wat ik bedoel, Matti. Toen ik zei: wat hij van je zal verwachten, bedoelde ik dat niet, toen bedoelde ik andere dingen.

Matti: Andere dingen?

Ma (*kijkt "wetend"*): Ja.

Matti: Wat dan?

Ma: Nou, als hij moe is en naar bed wil, en als je dan in bed ligt is hij ineens niet moe meer.

Matti: Oh, maar ik hoop dat hij niet van me verwacht dat ik dan weer opsta. Je kent me, Ma. Als ik er eenmaal inlig lig ik erin voor de hele nacht.

Ma: Luister Matti, ik heb het over wat getrouwde mensen doen.

Matti: Wat dan?

Ma: Je weet toch wel iets over het huwelijk, niet?

Matti: Nou ja, een klein beetje.

Ma: Vertel me dat dan maar eens.

Matti: Oh nee, dat kan ik niet.

Ma: Waarom niet?

Matti: Omdat ik dat niet kan. Is niet netjes.

Ma: Je kunt het mij toch wel vertellen? Ik ben je moeder. (*Matti wil het haar vertellen maar begint dan te giechelen*)

Matti: Oh, nee. Dat kan ik niet.

Ma (*schreeuwt*): Vooruit, kom op. Kom op.

Matti: Nou..

Ma: Ja?

Matti: Nou, als ze in bed liggen....

Ma: Ja?

Matti: Als ze in bed liggen en het licht is uit.... (*wacht even*) dan zoenen ze elkaar. (*giechelt weer*)

Ma (*stomverbaasd*): Is dat alles wat jij over het huwelijk weet, Matti? Weet je hoe een vrouw een baby krijgt?

Matti: Nou, ik weet wel waar het vandaan komt, maar ik weet niet hoe het daar komt.

Ma: Ik denk niet dat ik je dat vertellen zal.

Matti: Waarom niet?

Ma: Als ik Selwyn een beetje ken weet hij het ook niet. En jullie beiden zijn beter af als je het niet weet.

Matti: Maar ik wil het weten Ma. Ik wil het weten voor het geval dat we een gezin willen stichten.

Ma: Ik denk niet dat daar veel kans op is. Je bent te oud om het nou nog te pakken, meisje. Je hebt de boot gemist.

Matti: Moet ik dan een boot halen?

Ma: Luister Matti, als je getrouwd bent word je verwacht een hoop rare dingen te doen. Nou, het is erg genoeg ze te doen met een knappe vent, maar als je ze moet doen met Selwyn, nou, ik zou het niet kunnen, ik weet zeker dat ik het niet zou kunnen... maar daar zit het nou net, ik hoef het niet te doen, hè? En als jij jezelf zover kunt krijgen dat je reageert, nou, dan is er niks aan de hand.

Matti: Reageren? Waarop dan?

Ma (*schreeuwt*): Als hij je aanraakt, je aanraakt. Verdomme, wat heb jij?

Matti: Oh, gaat hij me aanraken?

Ma: Ja, en als je mazzel hebt blijft het daarbij.

Matti: Niet zeuren, Ma, ik ben zo gelukkig.

Ma (*na korte pauze*): Matti, toen je vader overleed moest ik naar Selwyn thuis om de zaken te regelen met zijn vader en hij vroeg me binnen te komen. En weet je, ze hadden geen suikerpot op tafel maar een grote zwarte urn met "Pa" en "Ma" erop. Daar moet drie kilo suiker ingezeten hebben. Nou, als je daarmee kunt leven, veel geluk ermee.

Matti: Het kan me niet schelen wat ze gebruiken als suikerpot. Hoofdzaak is dat het **onze** suikerpot zal zijn.

Ma (*huilt alweer bijna*): Oh Matti, ik wou dat je wachtte tot ik er niet meer ben. Ik vind het zo naar je zo te zien.

Matti: Ma, maak je geen zorgen, ik ben in geen jaren zo gelukkig geweest.

Ma (*wanhopig zoekend naar nieuwe bezwaren*): Ik neem aan dat je zijn tekortkomingen kent, niet?

Matti: Wat bedoel je?

Ma: Oh, maar het is belangrijk dat je al zijn tekortkomingen kent.

Matti: Ik geloof niet dat hij die heeft.

Ma: Tuurlijk heeft hij die... iedereen heeft die.

Matti: Selwyn niet.

Ma: Oh jawel: hij peutert in zijn neus. Heel je vaders begrafenis lang. En hij houdt zijn sokken aan in bed.

Matti: Alleen 's winters. En als wij getrouwd zijn hoeft hij dat niet meer want dan heeft hij mij om hem warm te houden.

Ma (*trionfantelijk*): En waar gaan jullie wonen? Heb je daar al aan gedacht?

Matti: Ja, hebben we. (*staat op en stapt weg*) Selwyns vader wil dat we bij hun intrekken zodat ik voor hem kan zorgen.

Ma: En wie zorgt er dan voor mij?

Matti: **Of** we zouden met z'n allen hier kunnen komen wonen.

Ma (*staat op*): En dan moet ik de rest van mijn leven Selwyn verdragen.

Matti: **Dat**, of je gaat in Selwyns huis wonen.

Ma (*schreeuwt*): **Ik** bij Selwyn en zijn vader in gaan wonen?

Matty: Of Selwyn en zijn vader komen bij ons in wonen.

Ma: Bedoel je dat als jij gaat trouwen dat Selwyn en zijn vader hier bij ons in komen wonen?

Matti: Ja.

Ma: Nooit van z'n leven.

Matti: Nou, we zullen iets moeten regelen. Hij is te oud om alleen te wonen en jij bent te ziek om voor jezelf te zorgen. Dus het is één van de twee: zij komen bij ons inwonen of wij gaan bij hen inwonen.

Ma (*huilt*): Oh Matti, ik had nooit gedacht dat je mij dit zou aan doen. (*schreeuwt*) Edie, kom gauw hier voordat in iets doe waarvan ik....

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto